

S.D. COVERLY

LESSEN in
VERBODEN
MAGIE

Vertaald door Jasper Velzeboer

Amsterdam

Proloog

Achter zijn witte masker fronste de Magister.

Het ritueel was tot nu toe volgens plan verlopen. De acht nieuwe Adepten, met gezichten die schuilgingen onder de kappen van hun zwarte gewaden, stonden opgesteld rondom de mozaïekcirkel op de vloer. Vloeiend en foutloos intoneerden ze de oeroude lettergrepen: *‘Ex infortunio, potenter benedic nobis.’*

Het koor van mannenstemmen weergalmde op een aangename manier door de ondergrondse ruimte, waar de lucht verzadigd was van wierook en mirre.

De elementalen waren op gelijke afstanden van elkaar in de mozaïekcirkel geplaatst, op punten die deel uitmaakten van een fibonaccispiraal. De goudstaven waren weggesmolten tot een pruttelende vloeistof, de tot poeder gemalen botten wervelden rond in fractalpatronen, en de figuurtjes van paardenhaar begonnen te smeulen en vlogen in brand.

Maar de vierde elementaal – het belangrijkste onderdeel van het hele proces, gepositioneerd in het centrum van de fibonaccispiraal – sribbelde tegen. Ze bleef maar worstelen, grommen en vloeken. Wat de Magister op de zenuwen begon te werken.

Het meisje was gebonden en had een prop in haar mond. De touwen dienden een praktisch nut: haar op de juiste plek houden, in het mathematisch middelpunt van de ruimte, waar ze als brandpunt zou dienen voor de energieën die werden opgeroepen door het ritueel. Maar de manier waarop haar polsen achter haar rug aan haar enkels waren vastgebonden, zodat haar hele lichaam pijnlijk verwrongen werd, maakte de ervaring ook nog eens zo angstaanjagend en onaangenaam mogelijk. Dat was van belang.

De Magister was geen wreed man. Of liever gezegd: zijn wreedheid was praktisch van aard. De kracht van de ceremonie hing af van de emotionele toestand van het offer; hoeveel ze aan haar konden onttrekken, bepaalde hoeveel profijt de deelnemers in hun eigen leven mochten verwachten. Dat betekende dat ze pijn nodig hadden. Angst. Wanhoop.

Het probleem was dat het meisje zich bleef verzetten.

Natuurlijk was ze bang, wat alleen al af te leiden viel uit de donkere strepen mascara op haar wangen. Maar ze was ook kwáád. En die woede gaf haar kracht. Normaal zou een offer op dit punt haar blaas al geleegd hebben en volkomen verslagen liggen te snikken. Maar hoe irrationeel het ook was, dit meisje bleef hopen. Misschien op een kans om te ontsnappen, of zelfs om zich te wreken.

De Magister vroeg zich af of ze een ongelukkige keuze was geweest. Helaas, er viel nu niets meer aan te doen. Het meisje was al vakkundig verwijderd uit haar eigen leven. Eén enkel sterfgeval onder het tapijt vegen had nooit problemen opgeleverd, maar twee binnen hetzelfde jaar zou verdenkingen wekken.

‘Ex passione, potenter benedic nob...’

Trrriep... De montere beltoon van een mobiele telefoon doorbrak het gezang dat door de ondergrondse ruimte galmde.

De Magister keek de Adepten vernietigend aan door de oog-gaten van zijn masker. Wie waagde het de ceremonie te verstoren? Die jongens hadden er geen benul van wat een privilege het was om tot het exclusieve gezelschap te behoren dat ooit zo’n streng verboden ritueel zou bijwonen – laat staan ervan profiteren.

Ongemakkelijk keken de jongens de cirkel rond. *Trrriep*, klonk het nogmaals.

Een van de Adepten – Collins? Davis? Of misschien het vriendje? In het schemerdonker viel onmogelijk te zeggen wie er schuilging onder de kap – maakte zich abrupt los uit de opstelling en liep naar de hoek van de zaal. De kleren van het meisje waren van haar lichaam gesneden en op een hoop gegooid. Hij rom-

melde in een bruin tasje en haalde de stoorzender tevoorschijn, die nog één keer luidruchtig rinkelde nu het geluid nergens meer door gedempt werd. *Trrriep!*

Ondanks de onderbreking gingen de reacties van de elementen in de cirkel verder. Het ritueel was nog niet definitief afgebroken, en met een knikje gaf de Magister aan dat de Adepten hun gezang moesten voortzetten.

‘Ex tenebris, potenter benedic nobis.’

De Magister wenkte de jongen met de mobiele telefoon. Op het scherm was één enkele gemiste oproep te zien. Hij staarde naar het toestel tot, zoals hij al hoopte, het piepje van een nieuwe voicemail klonk.

De Magister stapte de magische cirkel in. De Adepten bleven zingen, luider nu, opgewonden. Met een opgestoken hand maande hij ze tot stilte. Hij liep naar het meisje in het midden en hield de telefoon voor haar gezicht. Ondanks de reep stof om haar mond herkende het toestel haar, en het ontgrendelde zichzelf met een vrolijk belletje. Het meisje kronkelde, kermde en probeerde iets te schreeuwen, maar het was onverstaanbaar.

De Magister zette het volume voluit en speelde de voicemail af.

De stem van een jonge vrouw galmde door de ruimte, aange-naam hees en duidelijk verstaanbaar. ‘Hoi, sorry dat ik zo laat nog bel. Ik weet dat het daar, eh... bijna middernacht is? Maar misschien dat je nog zit te studeren en even tijd hebt om te praten.’

De Adepten begonnen te begrijpen wat er gebeurde en bogen zich naar voren. Het meisje jammerde luid, alsof ze hoopte dat de persoon op de voicemail haar kon horen.

‘Ik ben belachelijk vroeg op vandaag. Belangrijke dag. Ik wilde je stem even horen voor ik erheen ga. Maar als je dit niet meer op tijd hoort, wens me dan maar succes.’

Het meisje stootte een gesmoorde kreet uit en probeerde zich zo woest te bevrijden dat het leek alsof ze stuipen kreeg. Maar het haalde niets uit. De touwen gaven niet mee. De ingesproken boodschap ging verder, en nu trilde de stem een beetje.

‘Hoe dan ook, ik weet dat je het druk hebt, maar... ik mis je. Ik zal mijn best doen om zo snel mogelijk een keer langs te komen. En... ik hoop dat je het super naar je zin hebt. Hou van je.’

Het bericht eindigde – en eindelijk brak het meisje. Haar bittere verzet maakte plaats voor complete verslagenheid nu tot haar doordrong dat ze haar geliefden nooit meer zou terugzien. Haar korte leven zou eindigen in deze ruimte, eenzaam en naakt, en de mensen die haar gekend hadden zouden achterblijven met slechts hun verdriet en een hoofd vol verwarde vragen.

Alleen het grote niets wachtte haar nog.

Een jammerkreet ontsnapte uit de keel van het meisje.

De Magister gebaarde naar de Adepten. Die kwamen allemaal naar het middelpunt van de cirkel gelopen. Hun lange messen fonkelden in het kaarslicht.

‘Ex morte, potenter benedic nobis.’

Ze schreeuwde toen ze de lemmeten op zich af zag komen, en de Magister hield een kelk bij haar lichaam om het kostbare vocht op te vangen dat het zou prijsgeven. Dit werd een rijke oogst. Een succesvol ritueel.

Achter zijn witte masker glimlachte de Magister.

Ellsbeth

Ellsbeth probeerde op te gaan in de menigte jonge studenten die bij de buitendeur van de collegezaal stonden te wachten. Het was een paar minuten voor zevenen; het enige vak op bachelorniveau dat professor Rawlins gaf leek bewust zo vroeg mogelijk op de ochtend ingeroosterd te zijn, maar nog steeds was Inleiding in de Beginselen van de Arcane Mechanica de meest gewilde college-reeks op de campus van Newlyn. Je kon het paniekerige muisklik in de studentenflats praktisch horen wanneer de online inschrijvingen opengingen en de zestig plaatsen beschikbaar kwamen. Rawlins liet alleen studenten die ingeschreven stonden het college bijwonen, en er was geen wachtlijst.

Iedereen wist dat T.M. Rawlins het als tijdverspilling beschouwde om les te geven aan eerstejaars. De reden waarom hij hier aan de Newlyn-universiteit doceerde, was uiteraard het beroemde promotietraject in de arcane kunsten, met een select clubje van slechts acht promovendi. Ellsbeth vermoedde dat Rawlins dat ene bachelorcollege alleen gaf omdat hij er contractueel toe verplicht was. Of anders moest de decaan van het College der Arcane Kunsten hem ergens mee chanteren.

De septembermorgen was zo koud dat haar adem wolkjes vormde, en Ellsbeth stapte uit de schaduw van het gebouw van rood baksteen om hopelijk wat warmte te absorberen van het waterige zonnetje. Ze balde en opende haar vuisten een paar keer om de bloedsomloop te stimuleren en keek naar de andere studenten. Die stonden vrolijk te kletsen in groepjes van twee of drie met net iets te hoge en enthousiaste stemmen en deden geforceerd hun best om een goede eerste indruk te maken. Som-

mige droegen chique wollen jassen, te veel parfum en een dikke laag make-up om hun jeugdpuistjes te verbergen; andere probeerden nonchalant over te komen met vuile sneakers, petjes en hun oude rugzak van de middelbare school over één schouder, alsof ze wilden uitstralen dat ze zich van niemands mening iets aantrokken. Allemaal balanceerden ze ergens tussen arrogantie en onzekerheid in. De fantasie om zichzelf gedurende hun studietijd opnieuw uit te vinden en hun ondraaglijk burgerlijke middelbareschoolidentiteit af te werpen had nog niets aan glans ingeboet. Op dit moment voelden ze zich vooral enorme bofkonnten omdat ze een plekje hadden bemachtigd bij het populairste college, en omdat ze achttien jaar oud waren, en omdat ze op Newlyn zaten en alles wisten.

Ellsbeth was vierentwintig, en ze had zich nog nooit zo oud gevoeld als nu, tussen deze meute eerstejaars. Zij stond niet ingeschreven voor *Inleiding in de Beginselen van de Arcane Mechanica*. Sterker nog, ze studeerde niet eens aan Newlyn.

Wat verderop hield zo'n meisje in een wollen jas een exemplaar van *Het arcane en het alledaagse* tegen haar borst geklemd, alsof ze professor Rawlins wilde vragen het na de les te signeren. Bijna het hele achterplat werd in beslag genomen door een auteursportret, en onwillekeurig staarde Ellsbeth ernaar.

Rawlins was jong op de foto – irritant genoeg waarschijnlijk nog in de twintig – en zijn donkere haar viel in een zwierige lok opzij. Op de een of andere manier zag je direct dat hij blauwe ogen had, zelfs in zwart-wit. Hij glimlachte niet. Misschien had hij dat destijds te informeel gevonden voor een serieus non-fictieboek, een dat (zoals een quote uit de boekenbijlage van *The New York Times* in grote letters beloofde) 'een niet te onderschatten bijdrage aan het veld' vertegenwoordigde. In plaats daarvan stak deze zwart-wit-Rawlins zijn kin een stukje omhoog, zodat hij je aankeek langs zijn neus. Ellsbeth stelde zich voor dat hij die uitdrukking voor de spiegel had geoefend in de hoop ernstig over te komen, als een autoriteit zelfs. Maar in plaats daarvan moest ze

er een beetje om glimlachen. Hij zag eruit als een klein jongetje in een overhemd dat deed alsof hij volwassen was.

Precies toen de klok in de toren zeven luidde, klonk het geratel van een slot dat van binnenuit opengedraaid werd, waarna een student-assistent de zware deuren van Hale Hall openduwde. Gretig stroomde iedereen naar binnen, inclusief Ellsbeth.

§

Het College der Arcane Kunsten was zo ongeveer een zelfstandige universiteit binnen de universiteit, met een groepje gebouwen die aan de westkant van de campus rond een gazon gekruld lagen als een draak rond zijn schat. Hale Hall, die bijna een hele zijde van het grasveld in beslag nam, was een statig gebouw van graniet en zandsteen met hoge, smalle ramen en een gestreept dak dat uitliep in een neogotische punt.

Het Practicum, waar bachelorstudenten niets te zoeken hadden, lag ertegenover, achter een bosje monumentale iepen. Het had geen ramen.

Hoewel het bacheloraanbod van Newlyn een respectabele reputatie genoot, stond de universiteit vooral bekend om een van de meest exclusieve promotietrajecten op het gebied van de arcane kunsten ter wereld. In de Verenigde Staten behoorde het samen met Yale tot de absolute top.

Bertie had Ellsbeth daar meerdere keren op gewezen toen ze vorig jaar allebei thuis waren voor Thanksgiving. Dat was nadat Ellsbeth haar diploma aan St Andrews had gehaald en had besloten nog een jaar in het Verenigd Koninkrijk te blijven om zich voor te bereiden op het afleggen van haar Arcanus. Bertie was net aan haar eerste jaar op Newlyn begonnen, en ze waren allebei een weekje teruggekeerd naar New Jersey om met matig enthousiasme hun moeders nieuwste versie van vetvrij kalkoen-gehaktbrood naar binnen te werken en televisie te kijken met hun vader tot hij in slaap viel op de bank.

‘Je zou de bomen op de campus prachtig vinden,’ had Bertie gezegd terwijl ze neerplofte op het bed in Ellsbeths oude kamer. ‘Met van die roodoranje bladeren. Het komt regelrecht uit een herfstcatalogus van J.Crew. Echt typisch Vermont. Je krijgt spontaan zin om ahornsiroop te drinken.’

‘Ik ga niet voor een doctoraat in de arcane mechanica omdat ik zo graag naar bomen kijk,’ zei Ellsbeth.

‘Ja, duh,’ antwoordde Bertie grijnzend. ‘Maar mocht je volgend jaar naar Newlyn komen, dan kunnen we samen woonruimte zoeken. Tweedejaars mogen buiten de campus wonen. We zouden een appartementje kunnen vinden!’ Dat sprak Ellsbeth wel aan. Toen ze in Schotland aan St Andrews studeerde, had ze haar vader en moeder lang niet zo gemist als haar jongere zus. Elke keer als ze thuis was, schokte het haar hoeveel meer Bertie in een persóón was veranderd sinds het laatste bezoek. Ze was geen kind meer, geen ‘klein zusje’ dat door de vier jaar leeftijdsverschil iets abstracts kreeg, maar een heuse persoonlijkheid die gevat uit de hoek kon komen, die passies had, en meningen en een verrassend scherp gevoel voor humor.

Ellsbeth had zich met een glimlach voorgesteld hoe het zou zijn om met Bertie in een appartement te wonen aan een met bomen omzoomde laan in de buurt van Newlyn, waar ze thee voor elkaar zouden zetten en samen zouden studeren op de bank. ‘Geen gek idee,’ zei ze.

Bertie rolde met haar ogen.

Allebei wisten ze dat Ellsbeth van plan was haar doctoraat aan Cambridge te halen. Haar scriptiebegeleider had al contact opgenomen met de decaan van Trinity College, een vriend van hem, en laten weten dat Ellsbeth de meest veelbelovende arcanist was die hij ooit had begeleid. Haar plekje in het programma stond vast; ze hoefde alleen nog de Arcanus te halen.

Omdat je voor de Arcanus maar één kans kreeg, namen de meeste studenten na het behalen van hun bachelor een paar maanden vrij om te studeren voordat ze het examen in januari

aflegden, net zoals Ellsbeth. Om toegelaten te worden tot het promotietraject van Cambridge moest je minimaal een score van 55 op 71 hebben; Ellsbeth had drie oefenexamens afgelegd en elke keer een perfecte score gehaald.

Bertie pakte Ellsbeths oude paperbackversie van *Het arcane en het alledaagse* van het nachtkastje. ‘De kerel die dit geschreven heeft, geeft les op Newlyn.’

‘Hoe weet je dat? Ik dacht dat jij Frans studeerde. En dás.’

‘Hij is beroemd,’ zei Bertie, die door het boek bladerde. ‘Of dat was hij tenminste. Ze scheppen erover op in de brochures en zo. Kom op. Het is cool dat hij op Newlyn werkt.’

‘Ja, op zich wel,’ gaf Ellsbeth toe. ‘Maar ik weet vrij zeker dat hij oorspronkelijk gepromovéerd is aan Cambridge.’

Bertie sloeg de auteursbiografie open en las die in stilte, waarna ze het boek met een boze frons naast zich op bed gooide.

Had Bertie er zo op gehamerd dat Ellsbeth naar Newlyn moest komen omdat ze eenzaam was? Had haar zusje haar nodig gehad? Er waren zoveel momenten die Ellsbeth maar bleef afspelen in haar hoofd, in een poging te begrijpen wat er gebeurd was. Het was alsof ze een puzzel probeerde te leggen, maar dan een die bestond uit natte, gescheurde stukjes die uit elkaar vielen in haar handen.

Uiteindelijk was Ellsbeth niet naar Cambridge gegaan. Ze had die winter haar Arcanus afgelegd en was gezakt, waarmee haar toekomst als arcanist in één klap vervlogen was – het enige wat ze ooit had willen zijn. En de volgende keer dat ze in New Jersey hun ouderlijk huis bezocht, was Bertie er niet. Haar kleren waren verpakt in plastic vacuümzakken, en haar slaapkamerdeur bleef gesloten.

§

‘Denk je dat we echt, je weet wel, arcane mechanica gaan dóén?’ Een meisje met een dure legging en zo’n strak staartje dat de huid

bij haar slapen naar achteren werd getrokken, trilde praktisch van opwinding terwijl de studenten de collegezaal binnenstroonden.

Ellsbeth schoot in de lach. Ze kon er niks aan doen, ook al leverde het haar een vuile blik van het meisje op. ‘Dit is een college voor eerstejaars,’ zei Ellsbeth. ‘Je hebt geluk als ze aan het eind van het semester een klompje mengklei laten rondgaan zodat je eraan kunt voelen. Dit wordt alleen theorie en simpele wiskunde.’

Het paardenstaartmeisje bleef Ellsbeth nijdig aankijken, en de vriendin die haar vergezelde deed hetzelfde. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik bedoel, dat is toch logisch? Wat? Verwachtte je dat T.M. Rawlins een stel achttienjarigen botbezwingingen zou laten doen?’

‘Okééé,’ zei de vriendin. ‘Maar daarom hoeft je nog niet zo’n bitch te zijn.’ De twee liepen richting de voorste rijen en bleven tegen elkaar fluisteren en grimmige blikken over hun schouder werpen.

Door de collegezaal klonk geroezemoes en een geschuifel van boeken en voeten. Ellsbeth vond een leeg plekje aan de rechterkant, op de zesde rij. Het was een ouderwets klaslokaal, met voorin een muur die van vloer tot plafond schuilging achter groene schoolborden. (Erachter zat nog een tweede laag schoolborden, die toegankelijk waren via een systeem van touwen en katrollen.) De studenten zaten in schuin omhooglopende rijen in ongemakkelijke houten schoolbanken gepropt.

De gedachte schoot door Ellsbeths hoofd dat ze een minder opvallende trui had moeten kiezen. Goed, Rawlins zou vast niet in één oogopslag merken dat er één student te veel in de zaal zat, maar alsnog voelde dit rode wollen ding als een vergissing. Ze had geen behoefte nog meer aandacht op zichzelf te vestigen; op een vreemde manier wist ze toch al zeker dat ze door een of andere onuitwisbare eigenschap uit de toon viel. Haar leeftijd, ja, maar ook haar droefheid. Het voelde alsof ze duizend levens had geleefd in de maanden na Berties dood. De studenten rondom haar leken kinderen.

En toen, alsof een dirigent een seintje gaf, stierven de geluiden

weg. Rawlins was tevoorschijn gekomen uit een kleine deur achter op het podium, en iedereen zweeg.

De knappe jongen van op het boek was nog steeds herkenbaar, maar hij begon wat te grijzen aan zijn slapen, en zijn haarlijn week terug in twee scherpe inhammen die perfect bij zijn gezicht pasten. Kleine rimpeltjes verspreidden zich vanuit de hoeken van zijn ogen, die een tikje wazig stonden door een teveel aan cafeïne of een tekort aan slaap.

‘Welkom,’ zei Rawlins. Zijn stem was lager dan Ellsbeth verwacht had. ‘Dit is Inleiding in de Beginselen van de Arcane Mechanica. Als je op zoek was naar Inleiding in de Britse Literatuur, moet je aan de noordelijke binnenplaats zijn.’

Hier en daar werd beleefd gegrinnikt. Rawlins had zijn halfslachtige grapje met een vlakke stem uitgesproken, zonder glimlach; Ellsbeth twijfelde er niet aan dat hij dit college elk jaar op precies dezelfde manier opende.

Zonder enige toelichting trok hij een ijzeren staafe uit zijn zak, brak het in tweeën en liet wat stof op zijn bureau neerdwarrelen. Met zijn vinger trok hij er een cirkel in. De studenten hielden hun adem in en barstten vervolgens in applaus uit. Rawlins permitteerde zich een glimlachje zonder op te kijken. Het schoolbord achter hem stond ineens vol slordige hanenpoten – belangrijke datums uit de geschiedenis van de arcane kunsten en eenvoudige vergelijkingen. ‘Ik moet toch iets doen om indruk te maken op jullie eerste dag,’ zei hij. ‘Want ik weet hoeveel concurrentie er is bij de inschrijvingen. Wie een plekje in deze klas heeft bemachtigd, mag van geluk spreken.’

En op dat moment sloeg hij zijn ogen op en keek Ellsbeth aan.

Haar oksels begonnen te zweten, en er verkrampte iets in haar borst. Zijn blik bleef een seconde strak op haar gezicht gevestigd en daalde toen af naar haar trui, waarna hij wegkeek naar de stapel papieren die hij voor zich had.

Ellsbeth hield haar adem in en liet de lucht pas ontsnappen toen hij over Normandische bijdrage aan de thaumaturgie begon en

ze erop vertrouwde dat hij de les niet zou onderbreken om haar te ontmaskeren als indringer.

De inhoud van het introductiecollege was niet heel opzienbarend. Het was kennis die Ellsbeth al op de middelbare school tot zich had genomen, uit boeken die soms tot opgetrokken wenkbrauwen leidden bij de plaatselijke bibliothecarissen. Maar nu ze Rawlins hoorde spreken, begreep ze meteen waarom iedereen zo graag zijn college wilde volgen. Hij was helder zonder dat het saai werd, en hij vertelde vol eerbied over zijn vakgebied zonder zich te verliezen in poëtisch gewauwel. De wetenschap van de waarzeggerij veranderde bij hem in een spannend verhaal.

Hij was briljant. Maar belangrijker nog, besepte Ellsbeth: hij verveelde zich. Hij stak hetzelfde praatje af waarmee hij al jarenlang zijn collegereeks opende, waarschijnlijk woord voor woord.

Toen Rawlins tegen het einde van de les nogmaals haar kant op keek, zat ze naar hem te glimlachen. Want Ellsbeth was niet deze campus op geslopen om gewoon één enkel college mee te pikken. Ze was naar Newlyn gekomen voor haar zus, en ze was hierheen gekomen voor professor Rawlins.